

[Thorndahl]

Kalnæs citere det væsentligste afsnit fra dette bilag:

»For den resterende gruppe, andre lånepantebrev, ca. 2 pct. af de samlede tinglysninger, har man intet kendskab til formålet med lånoptagelserne, men en del er antagelig lån optaget med erhvervsformål, f. eks. landbruget, eller lån til finansiering af fornyelse af forfaldne sælgerpantebrev, således at låntagning med forbrug for øje i form af større engangsanskaffelser må antages at være af meget begrænset størrelse.«

Det var vurderingen, og det er den, vi har gentaget.

Jeg kan derfor helt henholde mig til den socialdemokratiske regerings vurdering af maj 1978. Imidlertid må jeg selvfølgelig tage til efterretning, at socialdemokratiet og den socialdemokratiske regering nu efter godt halvandet års forløb har den stik modsatte opfattelse. Men socialdemokratiet vil jo som bekendt også gå over i historien som det parti, der havde et standpunkt, indtil det tog et nyt.

Justitsministeren (Henning Rasmussen):

Det er kun for en kort bemærkning.

Hr. Bjørn Elmquist stillede mig det spørgsmål: hvordan ligger det med et pantebrev, der er anmeldt til tinglysning den 5. november, indført i tingbogen, og som bliver færdigbehandlet og afsendt den 9. november? Jeg har svaret på det spørgsmål i udvalget, og jeg vil gerne gentage det. Svaret er, at et sådant pantebrev er gyldigt tinglyst og vil ikke blive berørt af denne lov. Jeg skulle måske sige det mere generelt, for det var jo et konkret spørgsmål, der blev stillet. Pantebrev, der er indført i tingbogen og udleveret af eller afsendt fra tinglysningskontoret inden lovens ikrafttræden, kan ikke anses for omfattet af loven, selv om de er anmeldt til tinglysning den 5. november 1979 eller senere.

Boligministeren (Erling Olsen):

Der er talt en del om formålet med denne lovgivning, og formålet har været at skaffe en forhandlingspause, hvori man kan tilrettelægge en langsigtet økonomisk politik, der nødvendigvis også må indeholde spærringer for optagelse af lån til forbrug. Så har man lavet visse spærringer i lovgivningen både

gennem begrænsningen af tilførslen af de midler, der kan stilles til rådighed for forbrugslån, nemlig fra pensionskasser og forsikringskasser, og samtidig har man indført et tinglysningsforbud for visse pantebrev. Denne lovgivning måtte, fordi den skulle laves i en fart for at give tid til forhandlinger om en langsigtet lovgivning, være ufuldkommen, den kunne ikke blive andet, men det vil være endnu værre ikke at lovgive på disse områder; for så ville det blive endnu uønskeliggere at tilrettelægge den langsigtede økonomiske politik. Derfor må man leve med, at man har et hovedsigte, og så har loven en række ufuldkommenheder, som vi må forsøge at nedbringe, og det er også det, vi har gjort under udvalgsarbejdet.

Men som det blev sagt fra en enkelt side, vil der stadig væk være ting, som ikke er, som de egentlig burde være, men det må vi så justere, når vi tilrettelægger den mere langsigtede løsning, og det er i dette lys, man må se det hele.

Så var hr. Thorndahl inde på spørgsmålet om det forbrugsbegrænsende, og da var det rigtigt, at tog man de beregninger, som den tidligere skatte- og afgiftsminister, hr. Jens Kampmann, lagde frem for en tidligere periode, kunne man nå til resultater som dem, hr. Thorndahl kommenterede. Men ser man på udviklingen i den seneste tid, og lægger man også mærke til, at 40 pct. af udlåne fra banker og sparekasser går til forbrugsformål, og til, at en meget væsentlig del af disse udlån fra banker og sparekasser til forbrugsformål er dækket ind ved hjælp af ejerpantebrev, og at ejerpantebrev, der bruges i banker og sparekasser som basis for forbrugslån, ikke længere vil kunne tinglyses, har man altså fået en ekstra dimension ind, som giver dette mening.

Om de pantstiftende servitutter vil vi kunne sige mere under det udvalgsarbejde, jeg forstår må komme mellem anden og tredje behandling.

Til hr. Kalnæs kan jeg kun sige, at lån til om- og tilbygning skal forstås som lån, der går til finansiering udelukkende af om- og tilbygning, man kan ikke drage den slutning, som hr. Kalnæs drog.

Jeg vil også sige om realkredit, at har man ydet lån, som dækker mere end byggearbejderne, er det i strid med de retningslinjer, vi har aftalt med realkreditrådet, og jeg